

fulgte langsmed Randen af Kløften. Hvor denne aabnede sig ud mod Engene og Fjorden, førtes Stien over Bækken ved en Spange, hvorefter den forsvandt i Skoven paa den anden Side.

Morgen og Aften gik en Husmand over Spangen undervejs til og fra sit Arbejde paa Favsingholm. Ellers kom der aldrig et Menneske. Torben kunde sidde her Time efter Time uden at høre andet end Bækkens barnlige Pludren og Skovens Oldemorstale om de svundne Tider. I de første Sommerdage havde her lydt et Fuglekor, et Elskovskvidder, der overdøvede alt. Nu løb Solsorterne lydløst om i den røde Løvbund, og af og til svang en Fluesnapper sig tavs henover Kløften.

En Dag skar der pludselig en besynderlig Tone gennem Skovsuset. Han kunde ikke forklare sig, hvad det var. Det lød som en Skalmel.

Omsider opdagede han helt nede paa den anden Side af Spangen, i Skovkanten ud mod Engen, et hvilende Menneskepar, en Mand og en Kvinde, to unge Folk paa Sommervandring, saa vidt han kunde skønne. Hun laa med Hovedet i hans Skød, og han sad med en Fløjte for Munden og spillede en vemodigt hentonende Melodi.

Synet greb ham som et Drømmebillede. Han var kommen ind i Eventyrskoven og havde overrasket en Faun og en Nymfe.

Der gik en lille Tid. Saa rejste de sig dernede. Han saa dem kaste Ransler over Skuldren. Og nu kom de over Spangen, paa Vej op imod ham.

I sin Skyhed for fremmede Mennesker vilde han staa